

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov: **1/ J. S., L. B., Z., Š., 2/ P. S.,** bytom N., B., **3/ W. - B. B., spol. s r. o.,** N., B., IČO: X., všetci zastúpení JUDr. P. E., advokátom v B., N., proti žalovanému: **B. - S., s. r. o. K., J., K.,** IČO: X., **o ochranu proti nekalej súťaži a ochranu označenia chráneného ochrannou známkou,** vedenej na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 9Cb/1/2008, o dovolaní žalobcov v 1., 2. a 3. rade proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5Obo/11/2009-319 z 30. júna 2010, právoplatného 19. augusta 2010, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Košiciach, ako súd prvého stupňa, rozhodujúci vo veci v intenciách zrušujúceho rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako súdu dovolacieho, č. k. 1MObdoV/7/2007-249 z 28. novembra 2007, právoplatného 14. januára 2018, rozsudkom č. k. 9Cb/1/2008-294 z 25. novembra 2008, žalobu zamietol a o trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 OSP tak, že neúspešným žalobcom uložil povinnosť nahradiť žalovanému spoločne a nerozdielne trovy konania v sume 64 064,- Sk do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Rozhodnutie vo veci samej odôvodnil odkazom na § 1 ods. 1, § 25 ods. 1 veta prvá

zákona č. 55/1997 Z. z. o ochranných známkach, § 47 písm. c) Obchodného zákonníka, a viazanosťou právnym názorom dovolacieho súdu, ktorý v zrušujúcom rozsudku č. k. 1MObdoV/7/2007-249 z 28. novembra 2007, právoplatného 14. januára 2018, záväzne vyslovil, že v konaní nebolo preukázané nekalosúťažné konanie žalovaného a ani skutočnosť, že by na svojich výrobkoch používal ochranné známky žalobcov. Svoj výrok o zamietnutí žaloby ako neopodstatnenej zdôvodnil zrekapitulovaním záväzného právneho názoru vysloveného v tomto konaní dovolacím súdom, ktorý, stotožňujúc sa s názorom dovolateľa (generálneho prokurátora) konštatoval, že v súčasnosti je stromček tvar, ktorý sa vžil pre vôňu do áut a do iných interiérov ako označenie druhu výrobkov, ktoré vyrábajú rôzni výrobcovia. Z dôkazov predložených žalovaným vplynulo, že na slovenskom trhu distribuujú osviežovače v tvare stromčeka najmenej šiesti súťažiteľia. Posudzované výrobky účastníkov sú stromčeky napustené rôznymi vôňami. Z hľadiska tvaru je stromček žalobcov trojuholníkového tvaru s obdĺžnikovým podstavcom, a stromček žalovaného je skôr kónického tvaru a má oválny tvar podstavca. Nezanedbateľné sú na osviežovačoch vzduchu výrazné texty. Žalobca označil osviežovače vzduchu textami: „W. – B.“, „Arbre Magique“, „Magic Tree“ a „Cur – freshner“, ktoré sú umiestnené v strede stromčeka. Osviežovače vzduchu žalovaného sú označené ochrannou známkou vo forme štylizovaného písmena „B“ v kruhu s bielym podkladom a slovami: „B. fragrant tree“. Rozdiely vykazujú aj obaly oboch výrobkov a panely, na ktorých sa distribuujú. Obaly výrobkov žalovaného a aj panely vykazujú také silné prvky, ktoré objektívne vylučujú zameniteľnosť. Predovšetkým ide o výrazne červený nadpis v slovenskom jazyku osviežovač vzduchu, čo na paneli žalobcu nie je. Ďalej panel žalovaného má výrazné červené písmeno „B“ v bielom poli, ohraničené červeným rámom a šesť výrazných piktogramov. Panel žalobcu neobsahuje žiadne piktogramy, obsahuje slogany o účinnosti výrobku a biely kruh v čiernom ráme. Na paneli žalobcov je vyobrazená ženská hlava a výrazné písmená LUFT Erfrischer, čo panel žalovaného nemá. Nezameniteľné rozdiely sú aj na obaloch osviežovačov, a to jednak v grafickom, ako aj farebnom vyhotovení. Záverom prvostupňový súd dodal, že na rozhodnutí o zamietnutí žaloby pre jej neopodstatnenosť nemení nič ani rozhodnutie Úradu priemyselného vlastníctva SR predložené zástupcom žalobcov, pretože v danom prípade išlo o konanie o výmaz ochrannej známky, ktoré sa nedotýka tohto konania.

Na odvolanie žalobcov v 1., 2. a 3. rade Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, rozsudkom č. k. 5Obo/11/2009-319 z 30. júna 2010, právoplatným 19. augusta 2010, potvrdil ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 OSP rozsudok prvostupňového súdu. Stotožnil sa so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa o bezdôvodnosti žalobcami uplatneného žalobného návrhu. Na zdôraznenie ich správnosti uviedol, že predmetom sporu je žalobcami v 1., 2. a 3. rade uplatnené právo z titulu ochrany nekalosúťažného konania proti žalovanému v zmysle § 47 písm. c) Obchodného zákonníka upravujúceho vyvolávanie nebezpečenstva zámieny, ktorým sa rozumie napodobenie cudzích výrobkov, ich obalov alebo výkonov, ibaže by išlo o napodobenie v prvkoch, ktoré sú už z povahy výrobku funkčne, technicky alebo esteticky predurčené a napodobňovateľ urobil všetky opatrenia, ktoré od neho možno požadovať, aby nebezpečenstvo zámieny vylúčil alebo aspoň podstatne obmedzil. Súčasťou žalobného návrhu je uplatnenie primeraného zadosťučinenia s poukazom na ustanovenie § 53 Obchodného zákonníka.

Odvolací súd poukázal na to, že v spornom prípade dovolací súd rozsudkom sp. zn. 1MOboV/7/2007 z 28. novembra 2007 jednoznačne vyslovil právny názor, že v predmetnom konaní nebolo preukázané nekalosúťažné konanie žalovaného, a ani skutočnosť, že by na svojich výrobkoch používal ochranné známky žalobcov. Z obsahu spisu a doložených dôkazov dospel k záveru, že výrobky žalobcov, ako aj žalovaného, osviežovače vzduchu v tvare stromčeka, ktoré sú napustené rôznymi vôňami, sú zjavne rozdielne čo do tvaru, textového označenia, použitia výraznej ochrannej známky žalovaného na jeho výrobkoch, ďalej sú rozdiely v grafickom a farebnom zhotovení obalov výrobkov, ako aj panelov, ktorými prezentujú svoje výrobky obaja súťažitelia. V dôsledku toho bol dovolaním napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 16Cb/603/2000-178 zo 17. septembra 2004 a rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako súdu odvolacieho, č. k. 6Obo/284/2004-229 z 1. marca 2006, zrušený a vec bola vrátená Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie.

Odkazujúc na ustanovenie § 243d ods. 1 OSP, odvolací súd ozrejmil, že sudy nižších stupňov, sú zo zákona povinné rešpektovať názor dovolacieho súdu a sú viazané právnym názorom dovolacieho súdu, ako pri posudzovaní otázok hmotného práva, tak i pri aplikácii procesných predpisov. Uzavrel, že prvostupňový súd postupoval v novom konaní v súlade so záväzným právnym názorom nadriadeného súdu a na základe vykonaného dokazovania dospel k správneému záveru, že žalovaný neporušil ustanovenie § 25 ods. 1 veta prvá zákona

č. 55/1997 Z. z. o ochranných známkach a ani ustanovenie § 47 písm. c) Obchodného zákonníka. Vyhodnotil preto námietku odvolateľov o tom, že prvostupňový súd sa nekriticky pridržiaval právneho názoru dovolacieho súdu, ktorý je v diametrálnom rozpore s dvomi predchádzajúcimi rozhodnutiami súdov, ako takú, ktorá nemá vzhľadom na citované ustanovenia právne opodstatnenie, nakoľko tieto rozhodnutia boli dovolacím súdom podľa § 243b ods. 2 a 3 OSP zrušené pre nesprávne právne posúdenie veci a pre nesprávny výklad ustanovení o nekalosúťažnom konaní a zákona o ochranných známkach.

Za irelevantnú vo vzťahu k výsledku súdneho konania označil aj námietku žalobcov ohľadne poskytnutia, podľa ich názoru, mimoriadne silného dôkazu, a to rozhodnutia Úradu priemyselného vlastníctva SR č. MOZ 612525-II/159-2008 z 10. 10. 2008, ktorý prvostupňový súd neakceptoval, resp. nezohľadnil. V súvislosti s touto odvolacou námietkou uviedol, že tento dôkaz neprivodil iný skutkový stav ako ten, z ktorého vychádzal dovolací súd a nemá priamy vplyv na predmetné konanie. Jedná sa o rozhodnutie Úradu priemyselného vlastníctva SR, ktorým bol rozklad podaný navrhovateľom B. S., s. r. o., K. (t. j. žalovaným) zamietnutý a rozhodnutie prvostupňového orgánu – Úradu priemyselného vlastníctva SR č. MOZ 612525-I/41-2006 z 26. 4. 2006 potvrdené. Toto rozhodnutie sa týkalo zamietnutia návrhu o neúčinnosti medzinárodného zápisu ochrannej známky č. 612525 na území Slovenskej republiky, majiteľa J. S. L., Z., Š. (žalobca v 1. rade) s odôvodnením, že neboli splnené hmotnoprávne podmienky pre jej výmaz v zmysle § 16 ods. 8 zákona č. 55/1997 Z. z. o ochranných známkach. Z odôvodnenia rozhodnutia je zrejmé, že majiteľ známky nemá chránený všeobecne tvar stromčeka na osvieženie vzduchu, nemá monopol na výrobu osviežovačov vzduchu vo forme stromčekov ako takých, ale má chránenú ochrannú známku v takej podobe a forme, v akej je zapísaná do registra ochranných známk, ktorá nestratila rozlišovaciu schopnosť. Okrem iného je konštatované, že výrobky iných výrobcov – osviežovače vzduchu v tvare stromčeka, možno považovať za dostatočne odlišné od napadnutej medzinárodnej ochrannej známky, a rozlišovacia schopnosť výrobku žalovaným bola jednoznačne konštatovaná aj dovolacím súdom i keď uviedol, že tvar stromčeka sa vžil pre vôňu do áut a do iných interiérov ako označenie druhu výrobkov, ktoré vyrábajú rôzni výrobcovia. To však neznamená, že tvar – stromček je príznačný len pre žalobcov ako súťažiteľov. Predmetom konania na Úrade priemyselného vlastníctva SR bolo preskúmanie straty rozlišovacej spôsobilosti napadnutej medzinárodnej ochrannej známky. Tým, že bol rozklad zamietnutý, žalobcovia nepreukázali porušovanie práv k ochrannej známke žalovaným, ktorý na svojich výrobkoch nikdy ochrannú známku žalobcov nepoužil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 OSP tak, že úspešnému žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože mu žiadne trovy nevznikli.

Proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu podali v zákonnej lehote dovolanie žalobcovia v 1., 2. a 3. rade. Dovoláním napadli rozsudok odvolacieho súdu v celom rozsahu. Podanie dovolania odôvodnili ustanoveniami § 241 ods. 2 písm. a/ OSP (*v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237*) v nadväznosti na § 237 písm. f/ OSP (*dovolateľom, ako účastníkovi konania, sa postupom odvolacieho súdu i súdu prvého stupňa odňala možnosť konať pred súdom*), § 241 ods. 2 písm. b/ OSP – *konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci*, a § 241 ods. 2 písm. c/ OSP – *rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci*.

V prípade uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 241 ods. 2 písm. b) OSP */konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci/* dovolatelia namietajú nedostatočné odôvodnenie odvolacieho súdu tvrdiac, že: *„Odvolací súd sa z neznámych dôvodov len povrchne oboznámil s dôvodmi odvolania, pričom viaceré z nich úplne ignoroval a nezohľadnil.“*. Namietajú tiež, že odôvodnenie nespĺňa náležitosti odôvodnenia podľa § 157 ods. 2 OSP, a preto je rozhodnutie odvolacieho súdu nepreskúmateľné. Skutočnosť, že postup odvolacieho súdu nerešpektujúceho § 157 ods. 2 OSP bráni dovolaciemu súdu posúdiť správnosť preskúmaného rozhodnutia, považujú za inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) OSP. Avšak v nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu vzhládali aj vadu konania podľa § 237 písm. f) OSP. Dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. c) OSP */rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci/* uplatnili hneď v úvode dovolania, kde na č. 1. 329 v prvej vete dôvodov dovolania uvádzajú, že sú toho názoru, že napádané rozhodnutie a celé konanie pred prvostupňovým a druhostupňovým súdom spočívajú na nesprávnom posúdení veci.

Dovolacím petitom sa domáhali zrušenia napadnutého rozsudku odvolacieho súdu i súdu prvostupňového a vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Zároveň podali návrh na priznanie náhrady trov právneho zastúpenia (bez ich špecifikácie), a žiadali odložiť vykonateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu.

K dovolaniu žalobcov v 1. až 3. rade sa žalovaný nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 2 OSP), po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 OSP), ktorí sú zastúpení advokátom (§ 241 ods. 1 OSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 OSP) najskôr skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa. Dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, preto je potrebné ho odmietnuť podľa § 218 ods. 1 písm. c) OSP v nadväznosti na § 243b ods. 5 veta prvá OSP.

Podľa § 243b ods. 5 veta prvá OSP, ustanovenia § 218 ods. 1, § 224 ods. 1, § 225 a 226 platia pre konanie na dovolacom súde obdobne.

Podľa § 218 ods. 1 písm. c) OSP, odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 OSP).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovenia § 238 OSP platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 OSP) alebo rozsudok odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 OSP), alebo rozsudok odvolacieho súdu potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 238 ods. 3 OSP).

Dovoláním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu nemá znaky vyššie uvedených rozhodnutí. Nakoľko v prejednávanej veci odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa, pričom vo výrokovej časti prípustnosť dovolania nevyslovil, je nepochybné, že prípustnosť dovolania žalobcov v 1. až 3. rade nemožno vyvodiť z ustanovení § 238 ods. 1 až 3 OSP.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá OSP, ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 OSP (či už to

účastník namieta alebo nie), neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 OSP, ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 OSP. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a) až g) tohto ustanovenia. Ak je totiž konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a) až g) OSP, možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 238 OSP vylúčené.

Podľa § 241 ods. 2 písm. a) OSP, dovolanie možno odôvodniť len tým, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237.

Podľa § 237 písm. f) OSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Dovolatelia namietali vadu konania pojatú do ustanovenia § 237 písm. f) OSP /účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom/, ktorú vzhládli v nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu tvrdiac, že rozhodnutie odvolacieho súdu nespĺňa náležitosti odôvodnenia podľa § 157 ods. 2 OSP. Je žiaduce uviesť, že nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu spôsobujúce jeho nepreskúmateľnosť subsumovali dovocatelia zároveň aj pod inú vadu konania podľa ustanovenia § 241 ods. 2 písm. b) OSP, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Pri jej uplatnení navyše namietali povrchné oboznámenie sa odvolacieho súdu s dôvodmi odvolania, ich nezohľadnenie, ba až úplnú ignoráciu viacerých z nich.

Hoci dovocatelia tvrdili, že rozsudok odvolacieho súdu je postihnutý vadou konania uvedenou v ustanovení § 237 písm. f) OSP (účastníkovi sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom), dovolací súd nezistil existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania pojmatej v zákonom ustanovení § 237 OSP, či už namietanej (§ 237 písm. f) OSP), alebo nenamietanej dovocatelmi (§ 237 písm. a/, b/, c/, d/, e/, g) OSP). Pre posúdenie existencie procesnej vady v zmysle uvedeného ustanovenia nie je významný subjektívny názor účastníka o tom, že v konaní došlo k niektorej z týchto väd, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté takouto vadou.

Odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f) OSP sa rozumie postup súdu, ktorým znemožní účastníkovi konania realizáciu procesných práv priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Musí však ísť o znemožnenie realizácie konkrétnych procesných práv, ktoré by inak účastník mohol pred súdom uplatniť a z ktorých bol v dôsledku nesprávneho postupu súdu vylúčený. Nie je pritom rozhodujúce, či bola účastníkovi odňatá možnosť konať pred súdom postupom odvolacieho súdu, alebo či sa tak stalo v dôsledku postupu súdu prvého stupňa a odvolací súd neurobil v tomto smere nápravu. K odňatiu možnosti konať pred súdom môže dôjsť nielen činnosťou súdu, ktorá rozhodnutiu predchádza, ale aj samotným rozhodnutím.

Za postup odnímajúci účastníkovi konania možnosť konať pred súdom možno označiť aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu.

Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranu proti takému uplatneniu. Vyjadruje to aj znenie § 157 ods. 2 OSP, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku uvedie súd podstatný obsah prednesov, stručne a výstižne vyloží, ktoré skutočnosti má preukázané a ktoré nie, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov spravoval, prečo nevykonal i ďalšie dôkazy, a posúdi zistený skutkový stav podľa príslušných ustanovení, ktoré použil. Súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Iba takéto rozhodnutie je preskúmateľné a účastníkom umožňuje poznať postup súdu.

Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán, avšak s výhradou,

že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, I. ÚS 352/06, II. ÚS 220/08, III. ÚS 12/07, IV. ÚS 163/08).

Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 OSP. Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 ods. 2 OSP). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúma v odvolacom konaní (II. ÚS 78/2005).

Dovolací súd, vychádzajúc z týchto ústavne významných úvah, sa zaoberal posúdením obsahu napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu z uvedených hľadísk. Aj podľa názoru dovolacieho súdu právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamena, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania, z odôvodnenia rozhodnutia musia byť zrejmé všetky pre rozhodnutie významné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia. Vychádzajúc z toho a zároveň poukazujúc na konkrétnu obsahovú, vecnú a právnu stránku dotknutých súdnych rozhodnutí, dovolací súd dospel k záveru, že právo žalobcov v 1. až 3. rade na riadne odôvodnenie porušené nebolo.

Odôvodnenie napadnutého rozsudku obsahuje nielen zhrnutie podstatných odvolacích námietok žalobcov v 1. až 3. rade, odkaz na právnu úpravu, ale aj ich primerané právne posúdenie. Absenciu náležitého odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu preto dovolací súd nezistil v prípade dovolateľmi namietaného povrchného oboznámenia sa odvolacieho súdu s dôvodmi ich odvolania proti prvostupňovému rozhodnutiu, ich nezohľadnenia, ba až úplnej ignorácie viacerých z nich. Nedôvodnosť uvedených námietok vyplýva zjavne z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu, ktorý na strane siedmej počnúc druhým odsekom a končiac prvým odsekom ôsmej strany (č. l. 322) výslovne tieto námietky uviedol. Odvolací súd sa nimi zaoberal nielen popisným spôsobom, ale takisto vysvetlil, z akých hľadísk ich vyhodnotil za neoprávnené. Taktiež uviedol dôvody, pre ktoré sa stotožnil so záverom prvostupňového súdu o nepreukázaní nekalosúťažného konania žalovaného a ani skutočnosti, že by na svojich výrobkoch používal ochranné známky žalobcov, a teda o nedôvodnosti žaloby o ochranu proti nekalej súťaži a ochranu označenia chráneného ochrannou známkou. V podrobnostiach dovolací súd odkazuje na dôvody rozsudku odvolacieho súdu (č. l. 319 až 322, najmä č. l. 321 – 322 /strany 6, 7, 8 rozsudku/) v spojení so skutkovými zisteniami a závermi súdu prvého stupňa (č. l. 294 až 298, najmä 296 – 297 /strany 6, 7 rozsudku/)

a v nadväznosti na temporálne skoršie rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako súdu dovolacieho rozhodujúceho o mimoriadnom dovolaní (č. l. 249 až 252, najmä č. l. 251 – 252 /strany 5, 6, 7 rozsudku/) a vyslovujúceho záväzný právny názor pre budúce rozhodnutie súdu prvého stupňa, ktoré odvolací súd dovolaním napadnutým rozsudkom potvrdil ako vecne správne.

Podľa právneho názoru dovolacieho súdu takéto odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu v potrebnej miere zodpovedá zákonnej požiadavke riadneho odôvodnenia rozhodnutia. Odôvodnenie je zrozumiteľné a vyčerpávajúce, v súlade s požiadavkami kladenými na riadne odôvodnenie súdnych rozhodnutí upravenými v ustanovení § 157 ods. 2 OSP, a so zreteľom na to, že inštitút odôvodnenia súdneho rozhodnutia je jednou z podstatných záruk výkonu súdnej moci. Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/2006).

Z uvedených skutočností je zrejmé, že nie je daná existencia vady konania podľa § 237 písm. f) OSP, ktorá by bola spôsobilá založiť prípustnosť dovolania podľa § 241 ods. 2 písm. a) OSP, napriek primárnej neprípustnosti dovolania proti potvrdzujúcemu rozhodnutiu odvolacieho súdu.

Podľa § 241 ods. 2 písm. b) OSP dovolanie možno odôvodniť len tým, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Iné vady, mimo väd uvedených v § 237, sú spôsobilým dovolacím dôvodom len za predpokladu, že mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Medzi takéto vady patrí skutočnosť, že rozhodnutie odvolacieho súdu vychádza z neúplného alebo nesprávne zisteného skutkového stavu veci, z dôvodu, že súd pri vykonávaní dokazovania nepostupoval v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku, že odvolací súd pri svojom rozhodovaní vychádzal z iného skutkového základu než súd prvého stupňa bez toho, že by postupoval podľa § 213 ods. 3 a zopakoval dôkazy, na ktorých založil svoje skutkové zistenia súd prvého stupňa, resp. sám doplnil dokazovanie, že vo veci rozhodoval vecne nepríslušný súd prvého stupňa a odvolací súd v tomto smere jeho rozhodnutie nenapravil, že odvolací súd rozhodol o veci meritórne, hoci mal správne odvolanie odmietnuť a pod..

K iným vadám je povinný dovolací súd prihliadať aj vtedy, ak ich dovolateľ neuplatnil ako dovolací dôvod prípustného dovolania. Ak iné vady nemajú za následok nesprávnosť rozhodnutia odvolacieho súdu vo veci, dovolací súd k nim neprihliadne.

V súvislosti s uplatneným dovolacím dôvodom podľa § 241 ods. 2 písm. b) OSP */konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci/* dovolatelia namietajú nedostatočné odôvodnenie odvolacieho súdu tvrdiac, že: „*Odvolací súd sa z neznámych dôvodov len povrchne oboznámil s dôvodmi odvolania, pričom viaceré z nich úplne ignoroval a nezohľadnil.*“ Kritike podrobili odôvodnenie potvrdzujúceho rozsudku odvolacieho súdu tvrdiac, že nespĺňa náležitosti riadneho odôvodnenia podľa § 157 ods. 2 OSP, a preto je nepreskúmateľné. Skutočnosť, že postup odvolacieho súdu nerešpektujúceho § 157 ods. 2 OSP bráni dovolaciemu súdu posúdiť správnosť preskúmaného rozhodnutia, považujú za inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) OSP. V nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu vzhládali zároveň aj vadu konania podľa § 237 písm. f) OSP.

Bolo by redundantné zaoberať sa opätovne neopodstatnenosťou dovolateľmi tvrdeného dovolacieho dôvodu podľa § 241 ods. 2 písm. b) OSP, keďže jeho podstatou je identické tvrdenie dovolateľov o existencii vady konania podľa § 237 písm. f) OSP. Nedôvodnosť tejto vady konania je ozrejmená v predchádzajúcich odsekoch vzťahujúcich sa na výklad § 237 písm. f) OSP s jeho následnou aplikáciou na daný prípad.

Dovolací súd musí preto konštatovať, že žalobcovia v 1. až 3. rade vytýkajú túto inú vadu nenáležite.

Podľa § 241 ods. 2 písm. c) OSP dovolanie možno odôvodniť len tým, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Citované ustanovenie § 241 ods. 2 písm. c) OSP dovolatelia uplatnili ako ďalší dovolací dôvod tvrdiac, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Pod nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom zahrnuli osvojenie si skutkových a právnych zistení prvostupňového súdu odvolacím súdom, ktoré nepovažujú za správne. Obsah ich dovolania v časti vytknutia nesprávneho právneho posúdenia veci je

zväčša identický s obsahom temporálne skoršieho odvolania, ako aj ich podaní produkovaných v priebehu doterajšieho konania, ktorými sa vyjadrovali k veci. Nie je preto žiaduce ho znovu uvádzať, navyše, keď sa s názormi žalobcov obsiahnutými vo vyjadreniach k veci počas konania pred súdom prvého stupňa vysporiadal prvostupňový súd v odôvodnení svojho zamietajúceho rozsudku, a s ich odvolacími námietkami sa vyporiadal v odôvodnení potvrdzujúceho rozsudku odvolací súd, v dostatočnom rozsahu a v súlade so zákonnou požiadavkou kladenou na riadne odôvodnenie súdnych rozhodnutí pojatou v ustanovení § 157 ods. 2 OSP.

Pokiaľ dovolatelia namietajú, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, treba uviesť, že nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ OSP) je prípustným dovolacím dôvodom (ktorý možno uplatniť vtedy, ak je dovolanie prípustné), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá. Dovolanie je v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu; pokiaľ nie sú splnené podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu, a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia.

Konštatujúc, že v danom prípade dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 238 OSP prípustné a vady uvedené v § 237 OSP neboli zistené, Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací, dovolanie žalobcov v 1., 2. a 3. rade odmietol ako neprípustné podľa § 218 ods. 1 písm. c) OSP v spojení s § 243b ods. 5 veta prvá OSP.

So zreteľom na odmietnutie dovolania pre jeho neprípustnosť (§ 218 ods. 1 písm. c/ OSP), nezaoberal sa dovolací súd otázkou vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

V dovolacom konaní bol úspešný žalovaný, preto mu prináležalo právo na náhradu trov dovolacieho konania podľa § 142 ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 243b ods. 5 veta prvá OSP. Keďže však žalovanému v dovolacom konaní žiadne trovy nevznikli, dovolací súd mu ich náhradu nepriznal.

K uvedeným záverom dospel dovolací päťčlenný senát jednohlasne.

Poučenie : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 27. septembra 2012

JUDr. Juraj Seman, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: H.